

Od teh zopet je 37 oseb, ki imajo več kot 1 milijon kron letnih dohodkov; 1483 oseb pa imajo več kot 100.000 kron letnih dohodkov. Kako se ostalim godi, je pa itak znano . . .

Odstopil je ogrski poljedelski minister grof Bela Serenyi, češ da se njegovi kmetijski nazori ne strinjajo več z mnenjem skupne vlade, ki hoče vstvariti „prijateljsko razmerje“ z balkanskimi narodi na troške avstro-ogrskih kmetov.

Čehi za Balkan. Za Srbe, Bulgare in Črnogorce so nabrali avstrijski Čehi v času vojne več kot 800.000 kron in blaga za več kot 270.000 kron vrednosti. To je pač jako veliko. Za avstrijske obmejne vojake in za avstrijski „Rdeči križ“ pa niso imeli Čehi niti enega vinarja . . . Tu se pač natanko vidi, kam pes taco moli . . .

Razpustila je oblast češko-narodno društvo „Barak“ v Kralj. Gradcu zaradi izgrediv proti vojaštvu in veleizdajalskih činov.

Ljudsko štetje na Rumunskem je imelo tale uspeh: Rumunska šteje 7½ milijonev prebivalcev, to je za 1 milijon več kakor l. 1899. Glavno mesto Bukarest šteje 350.000 oseb. Rumunska je torej razven Turčije največja balkanska država.

Premoženje papeža se da le ceniti, kajti natančne seznanke se drži tajno. Po listu „Italia“ znaša papežovo premoženje okroglo 2120 milijonev lir, tako da ima papež vsak dan okroglo 411 milijonev lir dohodka. Da papežu pri takih razmerah ni treba „na slami ležati“, kakor lažejo to odušni klerikalni listi, nam bode pač vsakdo lahko veroval!

Popolno zaupanje

pridobile so si

Zvezda

s križcem

MAGGI

-jeve

kocke

(gotova goveja juha)

po 5

vinarjev

pri vseh gospodinjah.

Ime MAGGI jamči za

takošnjo pripravo

in izvrstno kakovost.

Dopisi.

Št. Vid pri Ptuj. Občine Vareja, Dravec, Jurovec, Pobrež in Lancaves, ki so vsolane v okrožje ljudske šole Št. Vid, stavile so na krajni šolski svet prošnjo, da naj ta nato deluje, da se bode v šoli več oziralo na poduk v nemškem jeziku, tako da ne bode več treba deco pri 6 razredni domači šoli še v Ptuj ali na Breg pošiljati. Krajni šolski svet v Št. Vidu imel je dne 12. t. m. svojo sejo, na kateri se je s to prošnjo pečal. Sklenilo se je ednoglasno (tudi g. katehet je zato glasoval), da se prosi c. kr. deželni šolski svet za povišanje poduka v nemškem jeziku, to pa z uresničenjem novega načrta poduka. V 2. in 3. razredu naj se prične z podučevanjem nemščine, v 5. in 6. razredu pa naj se popolnoma nemško podučuje. Prebivalstvo omenjenih občin je nad tem prepotrebno sklepom jako veselo in možem v krajnem šolskem svetu hvaležno. Čast tem možem! — Našemu poročilu o božični slavnosti pri gosp. Schosteritschu moramo še dostaviti, da sta bila tudi navzoča načelnik krajnega šolskega sveta g. Wedenig in občinski predstojnik iz Vareje g. Zemljak. Le ostalo učiteljstvo smatralo je za nepotrebno, udeležiti se te veselice za vbogo šolsko mladino . . .

Sv. Barbara pri Vurbergu. Na 24. avgusta 1912 je zbolel na naglem 78 let stari posestnik J. P. v Jablancah, fare sv. Barbare pri Vurbergu, in ko se bolezen drugi dan shujša,

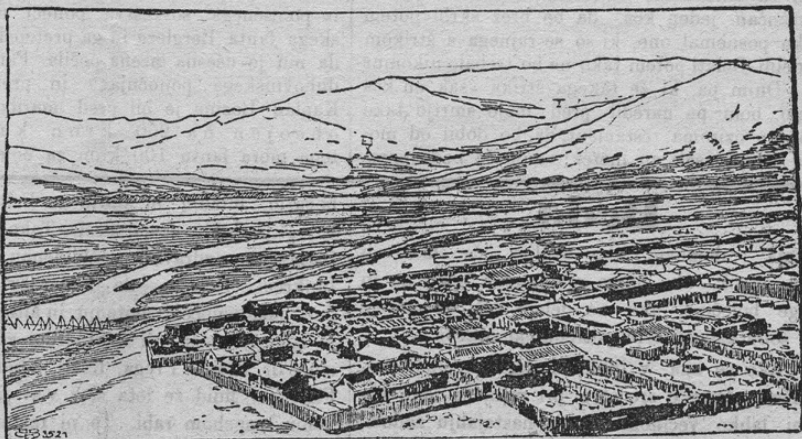
prosi bolnik, da bi mu poslali po duhovnika, da bi še sprejel sv. sakramente, ker se je čutil, da bo moral umreti. Njegov sosed J. Š. grè še tisti popoldan na pot k sv. Barbari, (bilo je ravno v nedeljo) in prosi g. župnika, da bi šli hitro kak je mogoče P. s sv. sakramenti spreviditi in za zadnjo pot pripravili, ker je nevarno zbolel in že težko govori. Komaj je Š. to prošnjo enega umirajočega izgovoril, razsrdil se je gosp. župnik grozno in je vrešal in vpil nad Š. iz vsega grla, zakaj ni predpoldnom prišel, ker popoldan on takih potov ne opravlja itd. In ko je Š. ves prestrašen za to nepričakovano zmerjanje še le prosil, ker bolezen napreduje uro za uro hujše in želja umirajočega se ne bo mogla več spolniti, je zavrešal župnik med drugim zmerjanjem ves srdit: „Ste pač sami osli!“ S tem zmerjanjem je bil Š. od gosp. župnika odpravljen in ni vedel, ali bo prišel na spoved ali ne. Ko je Š. domu prišel, bil je ves prestrašen od tega, kar je doživel in je rekel, da v njegovem življenju ga nikdo več ne bo pripravil, da bi on kedaj več za kakega bolnika po dubovna šel, še za svojo ženo ne . . . Kmalo potem pa pride gosp. župnik spremljan od mežnarja in enega velikega črnega psa z sv. Rešnim telesom, pes naprej, v sobo bolnika, ter se pri vratih vsede. Ko gosp. župnik bolnika z sv. sakramenti sprevidi, zapusti hišo in se ne zmeni za zahvalo, katera se mu je izrekala za to pot. Na 28. avgusta pa je P. umrl in se je naročilo na 30. avgusta ob 8. uri v jutro pogreb in mrtvaška opravila z eno črno sv. mašo. Ker je pa do cerkve sv. Barbare skoro eno uro daleč in je takrat bila tudi huda pot, so prišli pogrebci z umrlim P. en četrt ure poznej k cerkvi. Gosp. župnik pa ni mogel dočakat, temuč je mrtvaška opravila brez mrtvega P. in žlahte, kakor je navada, opravil in k zadnjem delu sv. maše prilazijo pogrebci. Pri dokončanem pogrebu pa je šel sin tega rajnega P. z imenom Franc P. na prošnjo njegove mačehe Katarina P. z njo v farovž vprašat za račun pogrebnih stroškov. Kak je Franc P., komaj od groba svojega očeta stopil v sobo župnika, zagromi ta nad njim z ogromnim glasom: „Veste vi, ta je še ni bil pri meni oglašen in ko bi jaz to pred vedel, jaz bi ga ne bil šel spovedat, in jaz vam povem, ko bi jaz šel popred v knjige gledat, da tukaj ni oglašen, bi ga ne bil šel spovedat in bi ne bil nikomur odgovoren zato. Tudi mrtvaška opravila ste zamudili, pa zato mi ni nič mar.“ Pa za račun in plačilo mu je pač mar. Kak težko so te besede tega dušnega pastirja sina umrlega P. v tistem trenutku zadele, ko je komaj še od groba svojega očeta se vračal, si lahko vsak bralec sam misli. Na tiste tolažljive besede tega dušnega pastirja odgovori sin: „Moj oče so bili že stari mož in so si šele pred ne dolgim časom kupili to posestvo v tej fari in gotovo niso vedli, da bi se morali tukaj oglasiti, da stanujejo v tej fari; so pač stari ljudje, ki si ne vejo pomagat; jaz pa ne stanujem pri njih.“ Nato zavpije župnik:

„Tisto tak vem, da vi tam ne stanujete, vas jaz tak ne poznam.“ — Gosp. župniku tem potom priporočamo, da naj si priučiti boljših manir. Kajti ljudje niso osli in ne zahtevajo od njega ničesar zastonj!

Pohorje pri Hočah. Bržčas je torej današnje postopanje hoškega župana izpolnitev Baznikovega testamenta. Hoški rihtar Vernik namreč razpošilja pisma Pohorskim volilcem in jih sladko vabi v razgovor k sebi doli v dolinico, v svojo toplo hišico. In tukaj lepo zabrenka vse svoje „Bazniško“ štimane strunice, da bi Pohorci ja volili „kristjansko“ misleče in ne „brezverske“ može. „Štajerc“, slutiš, kam pes taco moli? Kaj pa, da! — Torej glej, „prekristjanski“ gospod župan Tonek v dolinski Hoči, zastonj je tvoje delo, zastonj so vse sladke besedice, zastonj vse zanjke, mi Pohorci bomo vseglh volili, kakor nam kaže, kakor mi sami vemo, da je za nas potrebno in najboljšje. Nikar se ne hlinite in šopirite s prevelikim „kristjanstvom in verstvom“, mi njega globokost prav dobro poznamo. Mi sami pa smo pravi in pošteni „kristjani“, mi verujemo v našo vero, mi prihajamo k službam božjim. In naše kristjanstvo in naša vera je odkritosrčna, izvira iz čistega srca, in se s političnimi nagibi nikakor ne da strinjati. Nič ne govorite torej Vi o kristjanstvu in veri, Vi ki ga nikdar nimate v srci in ga nikdar niste imeli. — Gosp. župan Anton Vernik iz Hoč, ne gre se vam in vašim pristašem za vero, — ne, ne, mi Pohorci predobro vemo, da mora pri vas v političnih zadevah „vera in kristjanstvo“ na bojišče in s tem žalostnim sredstvom se vsikdar dosti gimpelnov polovi. Pa mi Pohorci imamo fini zrak planinski, fino vodo planinsko, ter zdrave možganice. Le kakšnih treh trmo-glavcev bo v celi naši veliki in razširjeni občini Pohorje, in tem ste možgane in srca poparali vi, vi „črezverci“ iz zadahle vaše doline. Nič se ne brigajte za naše volitve, g. Vernik s svojim štabom, mi Pohorci se tudi za vaše volitve nikdar brigali nismo. Brigajte se raje za vaše hoške razmere, kar bo bolj zdravo in prijetno za vse ove uboge dušice, ki morajo po hoških cestah do kolenah po blatu gaziti. Dosti smrdi po hoških razmerah, tja porinite svoj nos, s o-j-i h dolžnosti kot župan se držite, nas Pohorce in naše občinske volitve pa pustite čisto pri miru! Pohorski volilci.

Pohorje pri Hočah. V kratkem se vršijo pri nas znova občinske volitve. Nam Pohorcem je ta stvar čisto naravna, ker je postavni čas sedaj dotekel in nas volitve popolnoma nič ne razburjajo ali vznemirijo. Zato se nam pa kaj čudno in smešno zdi, da se drugi ljudje iz drugih občin, katere Pohorska občina popolnoma nič, no pa že desetkrat čisto in čisto nič ne briga, za naše volitve neznanosko interesirajo in sicer s tako strastjo, kakor ko bi od izida teh volitev njih posmrtno zveličanje bilo odvisno. Čudni voleki! Srečni smo, zelo srečni, ker imamo našim volitvam močnega in imenitnega pokrovitelja iz tujih krajev, in ta nihče drugi

Mongolska.

Die Mongolei-Hauptstadt Urga

Kakor znano, je Rusija zdaj v veliki nevarnosti, da se zaplete v vojno s Kitajsko. Gre se za mongolsko pokrajino. Mongolska plemena hočejo namreč neodvisna postati. Glavno mesto Mongolske je Urga, kate-rega sliko prinašamo. Urga leži ob rekli Tola in na cesti v glavno kitajsko mesto Peking. Skupaj šteje okroglo 25.000 prebivalcev. A mesto ima velikanski ptujski promet. Zlasti buddhistični romarji se tam zbirajo. Tako pride vsacega julija meseca do 100.000 ljudi v Urgo, na september-

skem sejmu pa do 200.000 oseb. Leta 1871 so Rusi to mesto zasedli in od tega časa ima tu ruski konzul svoj sedež. Urga je danes tudi sedež najvišjega mongolskega duhovnika.

Nahirajte nove naročnike!